

PSYCHONAUT
ZLÝ FILMY
JUDE LAW
JOEL-PETER WITKIN
ROBERT FRANK
JOSEF BOLF

PLAVOVLASÝ ĎÁBEL ANEB SE MNOU PŘIJDE

JUDE LAW

OBRÁZKY

TEXT & PICTMARTIN FISCHER

Má tři děti s Drákulovou nevěstou Lucy, Sadie Frostovou: jmenují se Rafferty, Iris a Rudy. Po léta byla nevěstou otce dnes již více než náctiletému Finlaymu, kterého měla Sadie v předchozím vztahu s hudebníkem Garym Kempem ze Spandau Ballet. Jeho otcovství se potvrdilo rovněž u holčičky Sophie, a to po pouhém dvoutýdenním vztahu s modelkou Samanthou Burkeovou. V proměnlivém vztahu je dále s herečkou kolegyní jistého M. Br... kterého Američané i jiní (zejména Francouzi) s oblibou obsazují do některých svých velkoformátových snímků. Oplácí jim to... a mnohdy násilnické nebo erotikou prodchnuté nízkorozpočtové snímky. Zkrátka...

Proč jste do Karlových Varů nepřivezl svůj nový film Repo Men?

Pozvali mě, abych převzal cenu za přínos kinematografii, a vedení festivalu se zřejmě domnívalo, že tento film tomu neodpovídá a že se k mé návštěvě hodí víc starší snímek Talentovaný pan Ripley. Jsem tomuhle filmu vděčný za mnohé, takže mi to nevadilo.

My se vás ale chceme, kromě jiného, ptát taky na vaše méně známé filmy, jako Gattaca, Moudrost krokodýlů, Shopping, eXistenZ nebo I ♥ Huckabees...

To je zvláštní. V Karlových Varech se mne nikdo na tyto menší filmy neptal. Ostatně skoro nikdo se mě na ně neptá, proto budu rád. Čekal jsem, že na tomto festivalu vyhlášeném zájmem o nízkorozpočtové snímky, budou lidé jako vy.

Ale my nepatříme mezi oficiální novináře ani nejsme kamarádi těch oficiálně pozvaných...

Všiml jsem si. Čekal jsem, že lidé, se kterými se ve Varech setkám, budou zajímavější a budou se mne ptát na něco jiného než na Hamleta. Když už jsem na filmovém festivalu, a ne na divadelním. Divadlu se to ale na festivalech přece vždycky podobá, o tom psal už Shakespeare. Člověk ale i tak pořád doufá, že svět bude zajímavější: Takže Repo Men?

Co vás na tomhle projektu zaujalo, proč jste se rozhodl do něj jít? Není to zrovna komerční trhák, i když násilí v něm nechybí. Když jste hrál v Gattace, prý jste během natáčení žil jako invalida. Pro roli Dickieho Greenleafa v Talentovaném panu Ripleyu jste se pro změnu naučil na saxofon. Co se dělo v Repo Men?

Od jednoho londýnského chirurga jsem se učil, jak zacházet se skalpelem a noží. Na prasatech. Samozřejmě mě zaujalo téma: vždyť tohle se děje dneska všude kolem vás. Velké korporace jsou všude. Ufězou vám nos a vzápětí vám prodají umělý – s tím, že právě ten je pro vás nejlepší na světě. Líbí se mi jít proti, a použít stejné zbraně. A navíc: současný svět je plný zmatených veteránů, dříve trénovaných v násilí, a teď jakoby na odpis. Repo Men pojednává taky o tomhle lhaní si do kapsy. Všimli jste si, že prakticky jediní, kdo ve filmu něco řeší, jsou moje postava a postava mé manželky? A není to jenom kvůli rodině. Film je adaptací románu Erika Garcíe The Repossession Mambo, který popisuje svět, v němž si lidé prodlužují a vylepšují život tím, že využívají sofistikovaných a drahých umělých orgánů všeho druhu.

Nejsou Repo Men z jiného světa než „váš“ Hamlet?

Dnes už mohu mezi točením v Londýně točit i pro sebe, a to dělám. Mám malý tým s proměnlivým složením. Pí-

šeme a připravujeme natáčení nebo děláme divadlo. Sice se stále musím učit nějaké texty, ale to je součást herecké práce – jenom ti nejlepší z herců si vydobyli privilegium hrát jen podle svého, ve svém vlastním světě. Navíc když už jednou pracujete s textem, jako je Hamlet, je těžké číst – i vzít – jakýkoliv jiný scénář. Na druhou stranu vás to poučí: měli byste být univerzální a na textu nezávislí. Prostě zvládnout to bez ohledu na povahu textu. Teď jsem pracoval v San Francisku a téma bylo znovu dnešní: nakažlivá choroba ovládne svět, zasažena je celá společnost, zdravotnictví, politická scéna. Hraji tam na prosto vyděšeného bloggera.

Věděli jste, že s Repo Men jdete do něčeho extrémního?

Tušili jsme, že musíme být svého druhu noví expresionisté. Jinak nelze takovou věc dělat. Režisér Miguel Sapochnik nosil nápad na Repo Men v hlavě dlouhou dobu a projektu obětoval hodně. Aby se ten příběh dvou chlápků, co fungují bez špetky lidskosti v podobně bezcitné společnosti, povedl, musely být násilné scény velice realistické. Prostě musíte vidět, co to je prodej orgánů a prodej lidských duší, celý ten úvěrový systém, ve kterém dlužíte svoji vlastní existenci pro pseudokomfort západního způsobu života. Pokud ale děláte takřka realistickou sci-fi s hororovými prvky, dostáváte se postupně do roviny, kde má zobrazené násilí zároveň skoro až groteskní tvář, protože jinak by diváci snímek sotva přijali. Museli jsme jít právě na tuhle hranici, protože zejména mladí lidé dneska sledují takovou spoustu násilnických videí, že už na ně ten obsah nezabírá a neuvědomují si, že jde hlavně o násilí na nich, na jejich vlastním těle. Šli jsme tak daleko, že v Repo Men je tělo už naprosto nedůležité, hráli jsme jen o poslední zbytky duše. V jedné scéně si třeba hlavní postavy Beth a Remy poskytnou vzájemně chybějící orgány. To je skutečné sdílení, ale taky agónie. Kubrickův Mechanický pomeranč nám byl velkou inspirací.

Jste s výsledkem spokojený?

Ano. I když vystříhli moji oblíbenou vánoční scénu. Zejména uprostřed filmu jsme točili různé varianty, které měly přiblížit můj vztah k jisté postavě. Toho dne v Torontu, kde se točilo, sněžilo, nedařilo se stál krásně nasvícený Santa Claus. My jsme ve filmu splnili svoji denní šichtu, vyšli s kolegou, doslova celí od krve, z domku jedné dlužnické – a štrádali si to rozesmátí vánočně nazdobenou ulicí. To je ta moje oblíbená scéna. Zkrátka něco hodně vážného. Povídali jsme si o klukovském kamarádství.

Hrál jste kupříkladu v Annaudově Nepříteli před branami, velkolepém obrazu válečné hrůzy v Rusku. Co vám zůstalo z této práce v paměti?

Tohle natáčení bylo jednoznačně nejdůvěrnější a nejmrazivější, jaké jsem kdy natáčel. Nikdy jsem neviděl tolik pyrotechniky. Děsivost války se mi skoro A přitom šlo pořád o film, simulaci, kde se nikomu nemělo nic stát. Šrapnel škrábl na hlavě. Vasilij Zajcev, odněkud z Uralu, byl za války rodní hrdina. Dodnes se neví, jestli nebyl jenom propagandistickou jeho story byla pro film skvělá. Navíc v Annaudově podání se Zajcev zajetí propagandy a vybojovat sebe sama. Nelidskost viděl na obou stranách a ve filmu šlo o to, jak se jí postavit, jak si udržet vlastní identitu. Vých pamětech stojí, že trefil vlka do oka skoro na kilometr. Sešli jsme s odborníkem, a prý je to možné. Střelci, stejně jako třeba hráči golfu, trem, zemskou přitažlivostí, teplotou kulky v různém počasí. Jde o říkání se, že pokud vám takový dar dá bůh, může vám jej sebrat další tvář všech, které už sám zabil.

Co byste řekl o sérii se Sherlockem Holmesem, na kterou se vás nejčastěji ptají?

Nic moc. Je to výborně vymyšlené, a nejen A. C. Doylem, ale i Guyem a výborně natočené. Prostě skvělý stroj na peníze. Pro mne to bylo nové setkání s Robertem Downeyem ml., kterého považuji za snad nejlepšího herce své generace.

V roce 1998 jste se objevil ve skromném, ale o to tajemnějším snímku rost krokodýlů. Jak jste se k tomu dostal?

Prostřednictvím koproducentky tohoto filmu, Carolyn Chaoové, Minghelly. Řekla mi, že mě tam jasně vidí – a mně se to líbilo. Je to příběh, takový nejistý, a ta nejistota přechází i na diváky. To je úžasné, že některé věci nemají původ v tom, co dobře znáte, že jdou hle zlo, přítomné v postavě, kterou hraji, se pak dá chápat jinak, jako naši existence. Ne nutně odsouzenihodná, spíše poraženihodná. ale zároveň úžasné, když se aspoň někomu podaří s odpovídajícím hle zlo ze světa vytlouct. Ve filmu se to podařilo mé partnerce Elinor. Já hraji svého druhu nesmrtelného upíra, kterého zabudí teprve jiného než láska ani zahubit zlo neumí. Udělal jsem dobře, že jsem krokodýlů hrál. Osobně mě to posílilo. Někdy je kamera můj jediný přítel. Někdy se skutečným světem – a všichni ostatní jsou fuč. Heat měl asi ještě tisíckrát silnější. Někdy jste děsivě sám. Všichni na světě když opravdu potřebujete něčí zájem, raději zůstanou u televize a tost nezavadí pohledem.

Nejen díky roli v Alfiem, ale také díky postavě Bosieho ve Willovi jste získal za prototyp dandyho...

Žil jsem od devatenácti v New Yorku, oženil jsem se ve dvaadvaceti před třicátkou tři děti. Trochu mě to odvedlo od flákání se po světě, abych měl každý den holku, co se mi jen tak zalíbí. Je to vyčerpávající nevěda. Když jsem to viděl u jiných z tohoto úhlu, došlo mi to: dá navenek. Tedy aspoň doufám.

Ale i tak: Zajímá vás móda?

Jsem z Anglie a jsem na to hrdý – pořád se snažím, aby to bylo padesát let na světě se nenacpalo do módy tolik peněz jako tam. Když do Anglie, sotva uvidíte tolik nevzhledných holek a kluků, jaké tam před lety. Všechno je podle nejnovější módy a lidé se skutečně cítí líp. Jenže na druhou stranu: jsou v tom stádní, protože to je reklama. Ale i tak jde o estetický pokrok, který jinde nevidíme. Ale o vnějšku, současná Anglie je v děsivé vnitřní krizi.

Prý jste nejvíce sexy muž planety. Pamatujete si první sex? Jednou chůdci Sean Connery tvrdil, že jej měl prvně ve čtyřech letech. Já si pamatuji, že jsem něco takového zažil v šesti letech ve věku bylo to zrovna důvěrně...

Kdo na vás měl vliv v dětství?

Hlavně moje máma. Dobře vařila. To ona se mnou začala chodit do divadelního souboru a vypětovala ze mě to, čím dneska jsem. Hraním, filmy a kinem úplně posedlý.

Jak jste se dostal k prapodivné, ale přesně padnoucí komedii evropanství I ♥ Huckabees režiséra Davida O. Russella?

Viděl jsem jeho Tři krále a oba filmy jsou pro mě stále jedny z komedií, které vznikly od chvíle, kdy začaly války na Středním východě. Jsme se viděli poprvé, vyprávěl mi o dokumentu, který právě den mi zavola a řekl mi: „Všechno, co jsem ti navypověděl minulý rok, je pravda.“

Breaking & Entering, vaše třetí spolupráce s Tonym Minghellow, kde se jako by vrací k tradiční britské sociální kinematografii. Je dnešní Londýn skutečně takový, jaký ve filmu prezentujete?

Protože v Londýně žiji, tak vím, že je. Matka mých dětí byla nedávno opravdu vykradena, zatímco děti byly v domě. Historka o vloupání a milostném vztahu oloupeného k matce mladistvého lupiče je natolik prapodivná, že se něco podobného snad opravdu může stát. Podobných problémů, jako vidíte v tomto filmu, je Londýn – kvůli ohromnému množství cizinců bez jakýchkoli jistot – plný. Popis ale není hlavním smyslem filmu, důležité bylo sdělení, že se s tím nakonec dá něco dělat. Žádný průřev nemůžete donekonečna obcházet, z toho není nikdy nic. Ani v Londýně. Proto to tam – ale i jinde – vypadá tak špatně.

Prý jste velký fanoušek Alana Moorea a jeho díla Watchmen. Byl jste nakonec spokojený s filmem, který podle nich vzniknul?

Strhlo se kolem toho hodně humbuku, ale nakonec z toho moc nebylo. Pořád si myslím, že je ta kniha skvělá a že by si zasloužila jinou adaptaci než tu, co vznikla. Musel by to ale dělat člověk se zkušenostmi takového Terryho Gilliamy nebo někdo totálně tomu filmu oddaný, a ne jenom další efektní komiksák. Watchmen jsou zvláštní, nelze je jen tak snadno rozhybat. Mou oblíbenou postavou je Rorschach.

Koho nebo co měla podle vás symbolizovat postava Gigola Joea v Kubrickově konceptu ke snímku A. I.?

Nevím přesně. Já sám jsem ale vymyslel pár věcí. Gigolo Joe měl být ve své profesi špička. Takže abych mu dodal trochu lidské energie, která se smíchá s jeho mechanickou částí, studoval jsem pantomimu, tanec a speciálně pohyby pávů. A Freda Astaire říznutého Genem Kellym. Joe měl zvládat všemožné techniky svádění. V podstatě ideální chlap, alespoň v ženském vidění věcí. Co tím ale chtěl říct Kubrick, vážně netuším. Neřekl nám to. Ale pro mne to byla vize romantika, snad něco jako romantická představa, že i z nás – v mnohém už nelidských strojích – lze stále vykresat naději. Postava Davida měla přinést gradaci a přitom tu naději navést k užitečnějšímu, dětskému pohledu, k tvůrčí fantazii. Myslím, že Kubrick si pro tento zkažený svět zbožně přál pozitivní kreativitu, která zarazí svoji silou opak.

Jste spokojený se Spielbergovou vizí filmu?

Myslím, že nejdůležitější je, že se Kubrickův koncept vůbec dochoval a že si

merční thriller o sobě světa. To je ale A. I. skládka. O prvním robotovi, který je naprogramovaný, aby miloval, a ptá se, jestli jsme schopni vytvořit něco, co můžeme naučit milovat, a taky, jestli budeme toho robota sami schopni milovat. To je základní problém naší současné existence! Jestli lze „naprogramovat“ lásku nějakému objektu, a jestli vůbec víme, co to láska je. A. I. má za téma nejsilnější lidský vztah, vztah matky a syna. Jejich skutečnou lásku v ději postupně nahrazuje láska umělá, ale podobně intenzivní. Takže vztah si nakonec můžeme vytvořit i k de facto neživé bytosti. Ale to nemění nic na tom, že pro skutečnou existenci jsou láska a city sebezáchovně nutné. Toto „zlidštění“ člověka je pro mě dodnes na filmu nejpůsobivější. Zásadní je herecký výkon Frances O'Connorové v roli matky. To o ni se hraje. Není důležité, že něco skončí, ale že existuje je možnost něco předat.

Po tomto filmu jste se blýsknul v rozdílně přijaté Road to Perdition, kde jste měl roli úchylného vraha a fotografa v jedné osobě. Snímek se ale přesto podle mě nepovedl. Film je příliš statický. Stejný názor měl mimochodem významný český kameraman Miroslav Ondříček, a to i přesto, že film dělala nemenší kameramanská legenda Conrad L. Hall.

Conrad Hall k filmu přišel asi díky letité známosti s Paulem Newmanem. Udělali spolu Butche Cassidyho a Sundance Kida, Harpera nebo Frajera Luka, a díky těmto vazbám vznikly i snímky Tell Them Willie Boy Is Here nebo Chladnokrevně. Hall téměř záhy po Road to Perdition zemřel. Pro mě byla čest s ním pracovat. Znáte jeho Den kobylek? Takové postavy už dneska na plátně nevidíte. V případě Road to Perdition to ještě fungovalo: pleš a hadry trochu jinak, než jako to mají ostatní. Tou pleší jsem se trochu připravoval na svou současnost. Díky té roli se teď cítím líp.

Myslíte, že Stanley Tucci využil pro svou nedávnou roli vraha v Jacksonově The Lovely Bones něco, co jste už předvedl v Road to Perdition?

To si nemyslím, jde o standardní postupy. A Stanley je vynikající herec. To všichni ví. Jsem ale zvědavý, jak se budou filmoví vrazi vyvíjet a zda se objeví cosi, co nebude jen ukazovat svět zločinců a komerčně na něm parazitovat. My jsme předvedli úlisnost, ta ale nemusí být všude. Moje postava měla být inspirována fotografem Weegeem, který pracoval pro policejní stanice, ale jeho snímky obětí vražd a nehod se staly slavnými i mimo strážnice. Byla to kapku neférová inspirace, protože Weege nebyl vrah.

Co podle vás znamenaly vize dvojhlavého ještěřčího mutanta a zbraň, sestavená v čínské restauraci z jakéhosi asiatského humusu, které se objevily v Cronenbergově filmu eXistenZ, kde jste hrál patrně svoji nejdůležitější roli?

Tvrdí se, že eXistenZ inspirovala Jamese Camerona k natočení 3-D Avatara. Ten film pojednává rovněž o napojení na virtualitu, ale v případě eXistenZ šlo o hru, která byla ovšem napsána stejně jako reálný život, aby ji mohly ovlivňovat city a touhy jednotlivých hráčů. Nakonec se však, podobně jako v Avataru, ukáže, že všichni jsou loutkami v rukou něčeho vyššího, než za co ve skutečnosti hrají. Proto je eXistenZ nakonec oprávněně apregedována na transCendenZ, a tedy na vyšší virtuální zážitek. Ptal jsem se Cronenberga, kam na tohle chodí. Řekl mi, že měl výborné učitele literatury a přírodních věd, kteří ho naučili vidět za syntézou vědy, literatury a poezie děje v přírodě a ve společnosti. Tvrdil, že právě ve škole zažil takové věci, kterým dodnes říká „prozíření na cestě do Damašku“ a „obrácení Šavla“. Jeho filmy lze vnímat podobně: jako pohledy do minulosti, do budoucnosti, ale hlavně dál, za oponu. Na druhou stranu nelze tenhle koncept brát moc vážně, protože nám šlo spíš o to, uvědomit si vnitřních konsekvence činů a víry v jednu vizi než o realitu a kritiku vlivu videoher na fantazii. Mám za to, že moje děti se díky videohram dotýkají něčeho výjimečného, podobně jako my kdykoli jindy u čehokoli jiného. David je sám herec, ale taky novinář, protože film eXistenZ byl částečně inspirován jeho interview se Salmanem Rushditem pro časopis Shift. Já jsem měl vlastně hrát jeho, odtud také málo známý akcent z centra Toronta, kterým ve filmu mluvím.

Občas vás v televizi konfrontují s různými nemilými tématy, třeba proč jsou vaše filmy dražší, než kolik vydělají. Je to podle vás regulérní?

Je fakt, že v televizním studiu nikdy nevíte, na co se vás zeptají. Moderátoři jsou osobnosti, které si založily na názorové svobodě svoji živnost. A nemohou se ani té svobodě, ani sobě zpronevěřit tím, že budou vypočitatelní. Pro mne je to sice často těžké, ale i já chci svobodu, takže musím jejich svět přijmout. To je naprosto regulérní, zejména na Západě, který stále považujeme za svobodný, byť tomu tak mnohdy už není. Možná bych v podobných pořadech neměl vystupovat... ■

Tohle natáčení bylo jednoznačně nejdůležitější a nejmocnější. Řekl jsem si: „Nikdy jsem neviděl tolik pyrotechniky. Děsivost záleží na tom, co se děje, a ne na tom, jak se děje.“ Tohle natáčení bylo jednoznačně nejdůležitější a nejmocnější. Řekl jsem si: „Nikdy jsem neviděl tolik pyrotechniky. Děsivost záleží na tom, co se děje, a ne na tom, jak se děje.“

A přitom šlo pořád o film, simulaci, kde se nikomu nemělo stát nic. Šrapnel škrábl na hlavě. Vasilij Zajcev, odněkud z Ukrajiny, byl jeho story byla pro film skvělá. Navíc v Annandale Parku, kde se zajetí propagandy a vybojovat sebe sama. Nechtěl jsem, aby ve filmu šlo o to, jak se jí postavít, jak si udržet rovnováhu. Vých pamětech stojí, že trefil vlka do oka skoro na kilometr. S odborníkem, a prý je to možné. Střelci, stejně jako třeba na trem, zemskou přitažlivostí, teplotou kulky v různém prostředí. Říká se, že pokud vám takový dar dá bůh, může vám její setrvačností všech, které už sám zabil.

Co byste řekl o sérii se Sherlockem Holmesem, na kterou se nejčastěji ptají?

Nic moc. Je to výborně vymyšlené, a nejen A. C. Doylem, ale i Guyem Ritchiem a výborně natočené. Prostě skvělý stroj na peníze. Pro mne to bylo setkání s Robertem Downeyem ml., kterého považuji za snad nejlepšího herce své generace.

V roce 1998 jste se objevil ve skromném, ale o to tajemnějším snímku rost krokodýlů. Jak jste se k tomu dostal?

Prostřednictvím koproducentky tohoto filmu, Carolyn Choaové, ženy Timothéea Chalameta. Řekla mi, že mě tam jasně vidí – a mně se to líbilo. Je to napínavý běh, takový nejistý, a ta nejistota přechází i na diváky. To je úžasné: najednou títé, že některé věci nemají původ v tom, co dobře znáte, že jdou hlouběji, že zlo, přítomné v postavě, kterou hrají, se pak dá chápat jinak, jako nutná součást naší existence. Ne nutně odsouzeníhodná, spíše poraženíhodná. Proto je ale zároveň úžasné, když se aspoň někomu podaří s odpovídajícím nasazením, hle zlo ze světa vytlout. Ve filmu se to podařilo mé partnerce Elině Löwenbergové. Já hraji svého druhu nesmrtného upíra, kterého zabije teprve její láska – jiného než láska ani zabít zlo neumí. Udělal jsem dobře, že jsem v Mouta krokodýlů hrál. Osobně mě to posílilo. Někdy je kamera můj jediný kámoš – do něhož se skutečným světem – a všichni ostatní jsou fuč. Heath Ledger měl asi ještě tisíckrát silnější. Někdy jste děsivě sám. Všichni na vás sice chvilku, když opravdu potřebujete něčí zájem, raději zůstanou u televize a o skutečnosti toťst nezavádí pohledem.

Nejen díky roli v Alfie, ale také díky postavě Bosieho ve Wildeovi jste proslaven za prototyp dandyho...

Žil jsem od devatenácti v New Yorku, oženil jsem se ve dvaceti a měl tři děti před třicátkou tři děti. Trochu mě to odvedlo od flákání se po barech a od toho, abych měl každý den holku, co se mi jen tak zalíbí. Je to vyčerpávající a nevede. Když jsem to viděl u jiných z tohoto úhlu, došlo mi to: dandy jsem nebyl. Tedy aspoň doufám.

Ale i tak: Zajímá vás móda?

Jsem z Anglie a jsem na to hrdý – pořád se snažím, aby to bylo poznat. Někdy se na světě se nenacpalo do módy tolik peněz jako tam. Když přijedete do Anglie, sotva uvidíte tolik nevzhledných holek a kluků, jako tomu bylo před lety. Všechno je podle nejnovější módy a lidé se skutečně naučili obdivovat reklamu. Ale i tak jde o estetický pokrok, který jinde nevidíte. Ovšem mě me o vnějšku, současná Anglie je v děsivé vnitřní krizi.

Prý jste nejvíce sexy muž planety. Pamatujete si první sex? Jeden z vašich chůců Sean Connery tvrdil, že jej měl prvně ve čtyřech letech.

Já si pamatuji, že jsem něco takového zažil v šesti letech ve veřejné sprše. Ale bylo to zrovna důvěrné...

Kdo na vás měl vliv v dětství?

Hlavně moje máma. Dobře vařila. To ona se mnou začala chodit do kina, do divadelního souboru a vypěstovala ze mě to, čím dneska jsem. Naučila mě hrát, filmy a kinem úplně posedlý.

Jak jste se dostal k prapodivné, ale přesně padnoucí komedii na téma evropského I ♥ Huckabees režiséra Davida O. Russella?

Viděl jsem jeho Tři krále a oba filmy jsou pro mě stále jedny z nejrelevantnějších komedií, které vznikly od chvíle, kdy začaly války na Středním Východě. Jsme se viděli poprvé, vyprávěl mi o dokumentu, který právě dělá, ale na druhý den mi zavolal a řekl mi: „Všechno, co jsem ti navyprávěl minulý večer, bylo úplně cibule, postupovat ke středu.“

...ve filmech Shop-woodova Půl- a zla nebo Wilde. A byla to i par- vašeho britského postavách. Při i Američana stejné- Seana Penna. Oni se však i zábav- Hane Funny Games, Penn kupříkladu Santově Milk. Je vaší ambi „shakespe- zkušenost do roviny filmu Shakespeare, Eastwood, Wilde – to by nejlepší škola.

Jste už během práce na svém d Shopping slavný Kubrickův M?

Ani Shopping nebyl zrovna film, kterého by se někdo snažil dostat od sebe. Chtěl jsem hrát divadlo – dostat se k filmu, to je sen každého mladého herce. Měl jsem strach, c mnou a s mojí kariérou udělá. Ne jsem si vůbec jistý skoro tři roky, než přišla Gattaca. Snažil jsem slova jsem bojoval, aby mě vza hle filmu na konkurz. Ten scénář originálnější text, jaký jsem kd Dodnes si myslím, že je nadčasový pojednává nakonec i o víře v nad- vst a v šance a možnosti překona- ný limity.

Proč jste po Gattace skončil opět miněného charakterového typu vás proslavil snad ještě víc. Mys Bosieho ve Wildeovi. Hráte homo- k tomu ještě násilnického - může otrást kariérou ještě víc, ne?

Už jsem plně věřil dobře zvol- režisérovi. A šlo o postavu už mým zpracovanou. Oscara Wildea předtím skvostně a úspěšně Peter Bosieho John Fraser. Naše adap- chtěla jít realističtější, nedivadel- stou. A to se povedlo. Říkal jsem kdy, pokud zvládnou tohle, už mě neporazí. Málokdo pomohl veřejné- pochopení homosexuality tolik jako

Co si myslíte o rozporuplném přijetí filmů Tajemný pan Ripley a Ná- do Cold Mountain?

První psychologický spektakl pro Damona. Podruhé učebnicový film. Bylo to pro mě něco jako první cibule, postupovat ke středu.